Posłuchaj

()

(Żył około roku Pańskiego 63).

Boska Opatrzncść w tem się mianowicie w historyi świata i ludzkości okazała zaradczą, że upadek jednego był wyniesieniem drugiego i że stratę w Kościele zawsze sowicie nagradzała. W Hymnie Najśw. Maryi Panny śpiewamy wyraźnie: „Złożył mocarze z stolicy, a podwyższył pokorne.“ Potwierdza to dzisiejsza uroczystość św. Macieja, który w miejsce potępionego Judasza losem został wybrany na Apostoła Chrystusowego.

O pochodzeniu, wieku młodocianym, jako też o szczegółach prac Apostolskich Macieja niema pewnych wiadomości. To tylko jest znanem, że chodził ze Zbawicielem, należał do 12 uczniów i był świadkiem wszystkiego, co Zbawiciel czynił i czego nauczał aż do Wniebowstąpienia. Od Wniebowstąpienia do Zesłania Ducha świętego byli Apostołowie w Jerozolimie na modlitwie. Ponieważ zaś nieszczęsna śmierć Judasza wyłom zrobiła w liczbie 12, którą Pan Jezus ustanowił, niewątpliwie ze

względu na 12 pokoleń w Izraelu, przeto Apostołowie pomyśleli nad uzupełnieniem tej liczby. Święty Łukasz opowiada o tem w Dziejach Apostolskich jak następuje: „W one dni powstawszy Piotr wpośród braci, rzekł: (a był poczet wespół jakoby osób sto dwadzieścia). Mężowie bracia, musiałoć się wypełnić Pismo ono, które opowiedział Duch święty przez usta Dawidowe, o Judaszu, który był wodzem tych, co pojmali Jezusa; który był policzony z nami, i dostała mu się cząstka tego usługiwania. A onci otrzymał rolę z zapłaty niesprawiedliwości: a obwiesiwszy się, rozpękł się na poły, i wypłynęły wszystkie wnętrzności jego. I stało się jawnem wszystkim mieszkającym w Jeruzalem: tak iż nazywano oną rolę ich językiem Haceldama, to jest rola krwi. Albowiem napisano w księgach Psalmów: Niechaj będzie ich mieszkanie puste, a niech nie będzie, ktoby w niem mieszkał. A Biskupstwo jego niech weźmie inny. Potrzeba tedy z tych mężów, którzy się z nami schodzili przez wszystek czas, którego Pan Jezus wchodził i wychodził między nami: począwszy od chrztu Janowego, aż do tego dnia, w którym jest wzięty od nas, aby jeden z nich był z nami świadkiem zmartwychwstania jego. I postanowili dwu, Józefa, którego zwano Barsabas, którego też nazywano sprawiedliwym, i Macieja. A modląc się, mówili: Ty Panie, który znasz serca wszystkich, okaż, któregoś obrał z tych dwu jednego: aby wziął miejsce usługiwania tego i Apostolstwa, z którego wypadł Judasz, aby odszedł na miejsce swe. — I dali im losy, i padł los na Macieja, i policzony jest z jedenastu Apostołami.“ (Dzieje Apost. 1, 15—26).

Powodem, że losem był wybrany, było niezawodne zdanie się na wolę Chrystusa, albowiem On tylko dać może komuś urząd Apostoła; zatem Maciej był przez samego Boga wybranym, aby zastąpił zdrajcę Judasza, który „odszedł na miejsce“, to jest do piekła, i niesprawiedliwość jego swą gorliwością nagrodził. Tego też Maciej dopełnił w wysokim stopniu.

Kiedy po odebraniu Ducha św. Apostołowie się rozeszli, aby nauczać cały świat, przypadła Maciejowi według podania, najprzód Judea; potem udał się w strony nad morze Kaspijskie, a stamtąd do Macedonii. Słynny kapłan Klemens z Aleksandryi, który także w tych stronach był czas niejaki czynnym, opowiada o świętym Macieju, że w naukach swych kładł szczególny przycisk na umartwienie ciała i panowanie nad zmysłowemi żądzami. „Z rzeczy doczesnych — tak nauczał — można wprawdzie korzystać, ale nie trzeba do nich serca przywięzywać; trzeba walczyć z ciałem i odejmować mu wszystko, co do niepożądanych zmysłowości wiedzie; trzeba mianowicie do tego dążyć, aby dusza przez wiarę i poznanie prawdy rosła i wzmacniała się.“ Równie dobitnem było jego napominanie, aby bliźnim dobry tylko dawać przykład i modlić się za nich. Ważność zaś tego obowiązku objaśnił w tych słowach: „Jeśli sąsiad wiernego chrześcijanina grzeszy, to często i ów sąsiad sam z nim grzeszy. Albowiem jeśli bliźniemu zawsze damy dobry przykład i modlić się będziemy za niego, to go tym sposobem od wielu grzechów wstrzymamy i zachowamy cnotliwym; gdy zaś zły przykład dajemy, to on nas z chęcią naśladuje, a my przez to stajemy się wspólnikami jego grzechów.“

Na starych obrazach jest święty Maciej przedstawiony z kamieniami i skrwawionym toporem. Przedstawienie to stoi bowiem w styczności z podaniem, że ponieważ wielu nawrócił i cuda czynił, żydzi go nienawidzili, a wreszcie jako bluźniercę stawili przed arcykapłanem Ananiaszem. Dumny ten Saduceusz począł bluźnić Chrystusowi, a wkońcu zawezwał Macieja, aby swą naukę odwołał. Maciej mu jednak odpowiedział: „Wy mi bluźnierstwo zarzucacie, a ja szczycę się tem, że jestem chrześcijaninem! Wierzę, że Jezus Nazareński, któregoście umęczyli, jest prawdziwym Synem Bożym, równie wieczny i wspaniały, jak Ojciec; to wyznaję sercem i ustami aż do zgonu mego!“ Na to krzyknął Ananiasz: „Zbluźnił Bogu, ukamienujcie go!“ Kiedy następnie Maciej ukamienowany leżał na ziemi, przyskoczył rzymski żołnierz i uciął mu głowę toporem, na znak, że żydzi jako poddani nie mają prawa karać śmiercią. Relikwie jego święta Helena przywiozła do Rzymu, skąd przeniesione

zostały do Trewiru, gdzie św. Maciej jest Patronem dyecezyi.

Żywot Apostołów dowodzi w sposób przedziwny, że nauka Zbawiciela jest Boską. Apostołowie bowiem wybrani do opowiadania Ewangelii świętej, byli to prostaczkowie lękliwi, przesądni, i już w takim wieku, w którym trudno się czego nauczyć. Tych to prostaczków oświecił Duch święty w jednej chwili, nadał im głębokie pojęcie tajemnic Bożych, utwierdził ich serca męstwem i odwagą, dał im dar języków, aby różne ludy nauczać mogli, i dar czynienia cudów na potwierdzenie, że ich Pan Bóg posłał. Nie mają oni żadnych przebiegów nad swoją prostotę, żadnej broni nad swoją cierpliwość i żadnych skarbów nad swoje ubóstwo. Nie pochlebiają namiętnościom, ale owszem potępiają występki, mówią o umartwieniu ciała, o zaprzaniu samego siebie, o pokorze. Nie czynią żadnych obietnic, ale przeciwnie przepowiadają wiernym prześladowania i każą jeszcze nieprzyjaciół miłować. A jednak pomimo tak słabych środków i nauki, pomimo oszczerstw miotanych ze strony pogan na wyznawców Chrystusa Pana, tudzież pomimo tak okropnych, krwawych a trzysta lat prawie ciągle trwających prześladowań. wręcz przeciwnie ówczesnym zepsutym obyczajom Kościół święty po całym świecie szerzy się i kwitnie wspaniale. Zważając to wszystko, zawołać musimy z Psalmistą: „Przez Pana się to stało, a dziwnem jest w oczach naszych.“

Nauka moralna.

Apostoł święty Maciej został przeznaczonym do zastąpienia zdrajcy Judasza, który nadużył odebranych łask i tak wysokiej godności stał się niegodnym. Coś podobnego zachodzi często i napomina nas, abyśmy strzegli łask, które nam dały Niebiosa

i przez niegodne użycie ich nie tracili, a tem samem nie musieli miejsca naszego w Niebie komu innemu ustąpić. Papież Grzegorz święty mówi: „Jedni tracą to, co się zdawało, że zatrzymają, drudzy dostają to, co ci z własnej winy utracili.“ Tak dzieje się dzień w dzień. Ludzie wypadają z stanu łaski, a ponieważ upadli, przeto ich miejsce w Niebie dostaje się komu innemu. Niema tak wielkiej łaski, aby jej człowiek, jeżeli chce, nie mógł od siebie odrzucić. I niestety w każdym czasie wielu jest, którzy się okazują niegodnymi swego szczęśliwego losu, do którego ich Niebo przeznaczyło. Wtedy łaska ulatuje z tych niewdzięcznych i nieurodzajnych serc, aby się w innych, godniejszych osiedlić. Tak jak nas łaska, jeżeli z niej skrzętnie korzystamy i z nią współdziałamy, prowadzi do tem większych łask, tak też się łaska zmniejsza i bywa nam odjętą, a może na zawsze, jeśli ją zaniedbywamy, w lenistwie zagrzebiemy, w lekkomyślności sprzeniewierzymy i w występkach kalamy. Bądźmy tedy wierni i gorliwi w użytkowaniu tej łaski, aby nam się tak nie stało, jak na Sądzie Ostatecznym niejednemu się stanie, że przeznaczoną pierwotnie koronę wybraństwa inny mieć będzie na głowie: „Przecież bracia, iżby nie było kiedy w którym z was serce złe, niedowiarstwa, ku odstąpieniu od Boga żywego. Ale napominajcie sami siebie na każdy dzień, póki się dzisiaj nazywa, iżby który z was nie był zatwardzony oszukaniem grzechu.“ (Żyd. 3, 12—13).

Modlitwa.

Boże, któryś świętego Macieja w poczet Apostołów Twoich zaliczyć raczył, spraw miłościwie, abyśmy za jego pośrednictwem skutków Twojego nad nami miłosierdzia zawsze doznawali. Przez Pana naszego Jezusa Chrystusa,

który króluje w Niebie i na ziemi, po wszystkie wieki wieków. Amen.

* *
*

Oprócz tego obchodzi Kościół święty pamiątkę następujących Świętych Pańskich, zamieszczonych w rzymskiem martyrologium:

Dnia 24-go lutego (w roku przestępnym) wigilia przed uroczystością św. Macieja, Apostoła. — Także pamiątka bardzo wielu Męczenników, Wyznawców i Dziewic.
Dnia 24-go lutego (w roku przestępnym 25-go lutego) w Palestynie dzień zgonu św. Macieja, Apostoła; po Wniebowstąpieniu Pańskiem wybrali go Apostołowie zapomocą losowania w miejsce zdrajcy Judasza, poczem odniósł śmierć męczeńską za głoszenie Ewangelii świętej. — W Rzymie pamiątka św. Prymitywy, Męczenniczki. — W Cezarei w Kapadocyi uroczystość św. Sergiusza, którego akta męczeństwa do dzisiaj jeszcze są przechowane. — W Afryce męczeństwo św. Montanusa, Lucyusza, Julianusa, Victoricusa, Flawianusa i ich towarzyszy, uczni św. Cypryana, którzy chwalebnie tryumfowali za czasów cesarza Waleryana. — W Rouen śmierć męczeńska św. Pretekstatusa, Biskupa. — W Trewirze pamiątka św. Modesta, Biskupa i Wyznawcy. — W Anglii pamiątka św. Edilbertusa, króla Kentyjskiego, którego św. Augustyn, Biskup, pozyskał dla wiary chrześcijańskiej. — W Jerozolimie pierwsze odnalezienie głowy świętego Przesłańca Pana naszego i Zbawiciela.

Jak podobał Ci się ten wpis?

Kliknij na gwiazdkę, by go ocenić!

Oceń

Średnia ocena / 5. Policzone głosy:

Jeszcze bez oceny. Bądź pierwszy!

Jeśli podobał Ci się ten wpis ...

Obserwuj nas na mediach społecznościowych!

Related